

der ifølge Fabrikernes Opgivelser med Hensyn til deres Arbejdsindtægt kommer til at skatte af hver eneste Øre, de tjener. De kan simpelthen ikke bære de Byrder, der her paalægges dem, og da det særlig er Skole- og Forsørgelsesudgifterne, der tynger, og disse Udgifter efter min Mening i Virkeligheden burde være Fællesudgifter, nemlig af Staten udredes til Kommunerne, synes jeg stadig, den rette Vej er den, som den højtærede Minister har foreslaaet, og jeg vil endnu en Gang anbefale Tinget at følge den højtærede Minister og Finansudvalgets Flertal.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem (Andreasen) skal ikke bygge paa, at jeg har henvist til Amtsskolefonden og Amtsfattiggassen med Henblik paa, hvem der sidder i Amdsraadet og Amtsskole-raadet, for det ved jeg intet om. Jeg har henvist dertil med Henblik paa Bestemmelserne i vor Lovgivning, baade i Skoleanordningen af 1814 og Skoleloven af 1856 og tillige i Fattigreglementet af 1805.

Andreasen: Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem har dog, efter hvad han selv omtalte forleden, stemt for Statstilskud til Købstadkommuner, bl. a. til Esbjerg. Det er altsaa ikke noget for ham nyt Princip, der her er Tale om. Jeg synes, vi meget vel kunde gøre Ret og Skel mellem Land og By og vise en Landkommune, der er daarligt stillet økonomisk, den samme Velvillie, vi har vist overfor en trængende Købstad.

J. C. Christensen: Jeg tror, at denne Henviisning til Tilskud til Købstæderne er ganske fejlagtig, og den vil ikke hjælpe det ærede Medlem noget, han stod sig bedre ved slet ikke at nævne den Sag. Vi har givet Tilskud til to Købstæder. Den ene var Esbjerg, som straks ved Krigens Udbrud kom i en særlig Situation, ingen anden Kommune har været i en tilsvarende Stilling. Eksporten, som for en stor Del gik over Esbjerg, blev ført over Aarhus, Fiskeriet blev standset, fordi Fyrene blev slukket, Lystønderne blev indtaget o. s. v. Esbjerg kom derved i en saadan Stilling, at det var den umuligt at klare sig uden Hjælp. Der var her paa Grund af Krigens Tale om saa ekstraordinære Omstændigheder, at de i høj Grad anbefalede, at man traadte til. Noget lignende er Tilfældet for Allinge-Sandvigs Vedkommende, hvor Krigens bevirkede, at det store Stenbrud ikke kunde drives, og

at Turisterne udeblev. Men det, der rammer St. Mortens Kommune, er ikke ekstraordinært, det er kun Vanskeligheder, der rammer over hele Landet, Dyrtiden rammer jo hele Landet. Man kan derfor ikke drage Tilskuddet til de to Købstæder ind her som et Præcedens for ogsaa at give Tilskud til St. Mortens og St. Hans Sogne. Jeg frygter derimod snarere for, at naar man giver Tilskud til disse to Sogne, vil man til næste Aar have 10, 20 eller flere Andragender om Tilskud af Statskassen til saadanne Kommuner, der sidder fuldt saa godt i det som de to Kommuner.

Indenrigsministeren (Rode): Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) siger, at Dyrtiden rammer hele Landet, men Motiverne for dette Forslag er, at Dyrtiden rammer paa særlig Maade i disse to Landdistrikter, fordi deres Beboere og disse Beboeres Arbejdsforhold og Skatteevne er af en saadan Art, at saa godt som alle enten er saaledes stillede, at vi maa ønske at hjælpe dem under Dyrtiden, eller saaledes stillede, at de ikke er i Stand til at hjælpe de andre over Dyrtiden. Derfor er disse Kommuner paa Grund af deres sociale Sammensætning særligt ramte af Dyrtiden. Det er dette Forhold, som begrunder Forslaget, og samme Forhold foreligger ikke i andre Kommuner.

Andreasen: Netop den Omstændighed, som den højtærede Indenrigsminister nu gjorde opmærksom paa, vilde jeg ogsaa have fremhævet. Dyrtiden rammer netop i denne Kommune særlig haardt. Det er, som det ærede Medlem har nævnt, en fattig Kommune. Der er 266 Skatteydere, hvoraf kun 9 har over 2,000 Kr., og i Virkeligheden trænger saa godt som alle uden disse 9 til Dyrtidshjælp. Men Kommunen skal i væsentlig Grad selv iværksætte Dyrtidsforanstaltninger, og de Skatter, der her er Tale om under denne Forhandling, angaar ikke Udskrivningen af Bidrag til Dækning af Dyrtiden. Man har saa i St. Mortens Landdistrikt overhovedet ikke vidst, om man kunde iværksætte noget i den Retning. Man har maattet optage rent midlertidige Laan, som Kommunalbestyrelsen personligt hæfter for. Endelig er der den Ting, som jeg nævnedes første Gang, jeg havde Ordet, og som det ærede Medlem giver mig Ret i, at en Række smaa Kommuner omkring Næstved, deriblandt ogsaa St. Peder, rammes i en ikke